ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα) της 22ας Φεβρουαρίου 2000 *

Στην υπόθεση T-138/98,

Armement coopératif artisanal vendéen (ACAV), με έδρα το Sables-d'Olonne (Γαλλία),

Armement Alain André και ACAV, Armement Thierry Arnaud και ACAV, Armement Alain Augereau, Armement Jean-Luc Bernard και Angélique Bernard, Armement Pascal Burgaud, Armement José Burgaud και ACAV, Armement Bruno Chiron και Jean Noury, Fabien Gaillard, Armement Bruno Girard, Armement Bruno Girard και ACAV, Armement Denis Groisard, Fabrice Groisard, Armement Islais SARL, Armement Marc Jolivet, Armement Yannick Orsonneau και ACAV, Armement Christian Rafin και ACAV, Armement Éric Rivalin και ACAV, Armement Éric Taraud και ACAV, Armement Fernand Voisin και Alain Voisin, Patrick Voisin, Yeu pêcheries SA, Armement Bernard Zereg, με έδρα την île-d'Yeu (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τους L. Funck-Brentano και S. Ponsot, δικηγόρους Παρισίων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του J. Neuen, 1, place du Théâtre,

προσφεύγοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζόμενοι από

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τον J.-F. Dobelle, βοηθό διευθυντή στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, τις C. Vasak, βοηθό γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση, K. Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια διεθνούς οικονομικού και κοινοτικού δικαίου στην ίδια διεύθυνση, και τον C. Chavance, γραμματέα εξωτερικών υποθέσεων στην ίδια διεύθυνση, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

την **Κοινότητα της île-d'Yeu**, εκπροσωπούμενη από τον R. Houssin, δικηγόρο Νάντης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του J. Neuen, 1, place du Théâtre,

την **Ιρλανδία**, εκπροσωπούμενη από τους M. A. Buckley, Chief State Solicitor, και A. Collins, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιρλανδίας, 28, route d'Arlon,

και από τους

Thomas Kennedy, John Graham, John Flannery, Michael Hennessy και Padraig Ó Mathuna, κατοίκους Dingle (Ιρλανδία),

Vincent Browne, Michael Murphy, John O'Donnel, κατοίκους Tralee (Ιρλανδία),

Donal O'Neill, John D. Sullivan, Niel Minihane, Kieran O'Driscoll, Peter Carleton, Donal Healy, κατοίκους Castletownbere (Ιρλανδία),

Gerard Minihane, κάτοικο Skibbereen (Ιρλανδία),

εκπροσωπούμενους από τους D. O'Donnell, SC, J. Devlin, barrister, G. Casey, solicitor, και P. Mc Dermott, barrister, North Main Street, Bandon, County Cork (Ιρλανδία),

παρεμβαίνοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους J. Carbery και L. Railas, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον A. Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

υποστηριζομένου από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τη R. Silva de Lapuerta, abogado del Estado, της υπηρεσίας κοινοτικών ενδίκων διαφορών, με τόπο επιδόσεων στο

Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

και από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τους G. Berscheid, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, και T. van Rijn, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1239/98 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1998, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 894/97 για τη θέσπιση ορισμένων τεχνικών μέτρων διατήρησης των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 171, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, K. Lenaerts, A. Potocki, A. W. H. Meij και M. Βηλαρά, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης Νοεμβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο της διαφοράς

1 Για να εξασφαλιστεί η προστασία των αποθεμάτων αλιείας, η διατήρηση των βιολογικών πόρων της θάλασσας και η ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό προσήκουσες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 170/83, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1), που καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1).

2 Βάσει του κανονισμού 170/83, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3094/86, της 7ης Οκτωβρίου 1986, για τη θέσπιση ορισμένων τεχνικών μέτρων διατήρησης των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 288, σ. 1). Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 345/92 του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 1992, για την ενδέκατη τροποποίηση του κανονισμού 3094/86 (ΕΕ L 42, σ. 15), προσέθεσε συναφώς ένα νέο άρθρο 9α που στηρίζεται στην αρχή μιας απαγορεύσεως, με προσωρινή παρέκκλιση, των παρασυρομένων διχτυών (απλαδιών), το ατομικό ή συνολικό μήκος των οποίων υπερβαίνει τα 2,5 χιλιόμετρα.

3 Λόγω των διαδοχικών μεταβολών, ο κανονισμός 3094/86 κωδικοποιήθηκε στη συνέχεια με τον κανονισμό (ΕΚ) 894/97 του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 1997, για τη θέσπιση ορισμένων τεχνικών μέτρων διατήρησης των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 132, σ. 1).

4 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1239/98 του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1998 (στο εξής: κανονισμός 1239/98 ή προσβαλλόμενος κανονισμός, ΕΕ L 171, σ. 1), τροποποιεί τον κανονισμό 894/97, κατ' αρχάς, αντικαθιστώντας το άρθρο 11 και προσθέτοντας ένα άρθρο 11α που έχουν ως εξής:

«Άρθρο 11

Ουδέν σκάφος δύναται να διατηρεί επ' αυτού ή να ασκεί αλιευτικές δραστηριότητες με ένα ή περισσότερα παρασυρόμενα απλάδια των οποίων το ατομικό ή συνολικό μήκος είναι ανώτερο από 2,5 χιλιόμετρα.

Άρθρο 11α

1. Από 1ης Ιανουαρίου 2002, ουδέν σκάφος δύναται να διατηρεί επ' αυτού ή να ασκεί αλιευτικές δραστηριότητες με ένα ή περισσότερα παρασυρόμενα απλάδια που προορίζονται για την αλίευση των ειδών που απαριθμούνται στο παράρτημα VIII.

2. Από 1ης Ιανουαρίου 2002, απαγορεύεται η εκφόρτωση ειδών που απαριθμούνται στο παράρτημα VIII και τα οποία έχουν παγιδευτεί σε παρασυρόμενα απλάδια.

3. Μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2001, ένα σκάφος μπορεί να διατηρεί επ' αυτού ή να χρησιμοποιεί για την αλιεία ένα ή περισσότερα παρασυρόμενα απλάδια, τα οποία αναφέρονται στην παράγραφο 1, αφού λάβει τη συγκατάθεση των αρμόδιων αρχών του κράτους μέλους της σημαίας. Το 1998, ο μέγιστος αριθμός σκαφών στα οποία ένα κράτος μέλος μπορεί να επιτρέπει να διατηρούν επ' αυτών ή να χρησιμοποιούν για την

αλιεία ένα ή περισσότερα παρασυρόμενα απλάδια δεν πρέπει να υπερβαίνει το 60 % του αριθμού των αλιευτικών σκαφών τα οποία είχαν χρησιμοποιήσει ένα ή περισσότερα απλάδια, κατά την περίοδο 1995-1997.

4. Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, για κάθε είδος στόχο έως τις 30 Απριλίου κάθε έτους, τον κατάλογο των σκαφών που επιτρέπεται να αλιεύουν με παρασυρόμενα απλάδια, τα οποία αναφέρονται στην παράγραφο 3· πάντως για το 1998, η πληροφορία πρέπει να σταλεί έως τις 31 Ιουλίου 1998, το αργότερο.»

5 Μεταξύ των 18 ειδών που απαριθμούνται στο παράρτημα VIII, που αφορά το άρθρο 11α του κανονισμού 894/97 όπως έχει τροποποιηθεί, περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, ο λευκός τόνος.

6 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός προσθέτει επίσης στον κανονισμό 894/97 ένα νέο άρθρο 11β, η παράγραφος 6 του οποίου ορίζει:

«Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με τις υποχρεώσεις που ορίζονται στα άρθρα 11 και 11α και στο παρόν άρθρο, οι αρμόδιες αρχές λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα έναντι των εν λόγω σκαφών, σύμφωνα με το άρθρο 31 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 [ΕΕ L 261, σ. 1].»

7 Τέλος, το άρθρο 11γ που προστέθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό διευκρινίζει το γεωγραφικό πεδίο εφαρμογής των νέων διατάξεων του κανονισμού 894/97 ως εξής:

«Με εξαίρεση τα ύδατα που καλύπτονται από τον κανονισμό (ΕΚ) 88/98 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1997, για τον καθορισμό ορισμένων τεχνικών μέτρων διατήρησης των αλιευτικών πόρων στα ύδατα της Βαλτικής Θάλασσας, των Lille και Store Baelt και του Øresund [ΕΕ L 9, σ. 1], και παρά τις διατάξεις του άρθρου 1,

παράγραφος 1, οι διατάξεις των άρθρων 11, 11α και 11β εφαρμόζονται σε όλα τα ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία των κρατών μελών και, εκτός των υδάτων αυτών, σε κάθε κοινοτικό αλιευτικό σκάφος.»

Διαδικασία

8 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 31 Αυγούστου 1998, η εταιρία Armement coopératif artisanal vendéen και 22 Γάλλοι εφοπλιστές που χρησιμοποιούν τα σκάφη τους για την αλιεία τόνου (στο εξής: προσφεύγοντες) άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά του κανονισμού 1239/98, καθόσον απαγορεύει, από την 1η Ιανουαρίου 2002, τη χρησιμοποίηση, από σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους, παρασυρόμενων διχτυών για την αλιεία ορισμένων ειδών ιχθύων, μεταξύ των οποίων ο λευκός τόνος.

9 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Οκτωβρίου 1998, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως αυτής στις 11 Ιανουαρίου 1999.

10 Με διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 1998, επετράπη η παρέμβαση της Γαλλικής Δημοκρατίας προς στήριξη των αιτημάτων των προσφευγόντων.

11 Με διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουνίου 1999, επετράπη, αφενός, η παρέμβαση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Επιτροπής προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου και, αφετέρου, της Ιρλανδίας, της Κοινότητας της île-d'Yeu καθώς και του Thomas Kennedy και δεκατριών άλλων αιτούντων, μελών της Irish Tuna Association (στο εξής: μέλη της ITA), προς στήριξη των αιτημάτων των προσφευγόντων. Οι παρεμβαίνοντες εκλήθησαν να υποβάλουν, σε μια πρώτη

φάση, τα αιτήματα, τους λόγους και τα επιχειρήματά τους επί του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής.

12 Τα μέλη της ΙΤΑ δεν κατέθεσαν υπόμνημα παρεμβάσεως εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

13 Η Ιρλανδία κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως που δεν περιελάμβανε καμία επιχειρηματολογία επί του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής.

14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να κινήσει την προφορική διαδικασία για να αποφανθεί επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το καθού.

15 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Νοεμβρίου 1999, η υπόθεση ανετέθη στο πρώτο πενταμελές τμήμα.

16 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 23ης Νοεμβρίου 1999.

Αιτήματα των διαδίκων

17 Με την προσφυγή τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει τον κανονισμό 1239/98·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

18 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προβληθείσα από το Συμβούλιο ένσταση απαραδέκτου·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

19 Προς στήριξη των αιτημάτων των προσφευγόντων, η Γαλλική Δημοκρατία και η Κοινότητα της Île-d'Yeu ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προβληθείσα από το Συμβούλιο ένσταση απαραδέκτου·

— να διατάξει την εξέταση της προσφυγής επί της ουσίας·

— να εξετάσει τη δυνατότητα μεταβάσεως στην Île-d'Yeu για να εκτιμήσει επιτόπου τις ιδιαιτερότητες της παρούσας υποθέσεως·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

20 Κατά τη δημόσια συνεδρίαση, η Ιρλανδία και τα μέλη της ΙΤΑ ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου. Επικουρικώς, η Ιρλανδία ζήτησε η ένσταση αυτή να εξεταστεί από κοινού με την ουσία της υποθέσεως.

21 Με την ένσταση απαραδέκτου το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

22 Προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

23 Προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου, το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

24 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για τον λόγο ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ).

25 Πρώτον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός συνιστά, όπως και ο κανονισμός 894/97 τον οποίο τροποποιεί, κανονιστική πράξη που εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς καθορισμένες καταστάσεις και συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα για τις κατηγορίες των προσώπων που αφορά κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Καθόσον θέτει σε αμφιβολία κανονισμό γενικής ισχύος υπό την έννοια του άρθρου 189, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ), η προσφυγή είναι απαράδεκτη γι' αυτόν μόνον τον λόγο, σύμφωνα με πάγια νομολογία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, και της 24ης Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz και Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941).

26 Δεύτερον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες οι οποίοι θίγονται από τον κανονισμό κατά τον ίδιο τρόπο που θίγονται και οι άλλοι επιχειρηματίες που δρουν στον τομέα αυτό. Πράγματι, τίποτε δεν διακρίνει την κατάστασή τους από τους άλλους αλιείς οι οποίοι, τόσο στη Γαλλία όσο και σε άλλες χώρες της Κοινότητας, ασκούν την ίδια δραστηριότητα αλιείας με παρασυρόμενα δίχτυα, όπως και οι προσφεύγοντες.

27 Τέλος, ο κανονισμός 1239/98 δεν αφορά άμεσα τους προσφεύγοντες κατά τη μεταβατική περίοδο που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2001, κατά το μέτρο που, σύμφωνα με το Συμβούλιο, κατά τη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου, εναπόκειται ακόμη στις

αρμόδιες εθνικές αρχές να επιλέγουν τα αλιευτικά σκάφη στα οποία μπορεί να δοθεί άδεια χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών.

28 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά τους προσφεύγοντες.

29 Κατ' αρχάς, η Επιτροπή αντικρούει την άποψη των προσφευγόντων ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο επιχειρηματιών που αποτελείται από όλους τους αλιείς λευκού τόνου που είναι εγκατεστημένοι στην île-d'Yeu και χρησιμοποιούν παρασυρόμενα δίχτυα. Αφενός, οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 207), και της 6ης Νοεμβρίου 1990, C-354/87, Weddel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-3847), τις οποίες επικαλέστηκαν, αντιστοίχως, οι προσφεύγοντες και η Γαλλική Δημοκρατία, αναφέρονται σε διαφορετικές καταστάσεις και δεν είναι λυσιτελείς εν προκειμένω.

30 Αφετέρου, η Επιτροπή θεωρεί ότι από το γεγονός ότι, από το 1995, οι προσφεύγοντες είναι όλοι κάτοχοι ειδικής αδείας αλιείας, βάσει της οποίας μπορούν να χρησιμοποιούν παρασυρόμενα δίχτυα, ουδόλως συνεπάγεται ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο επιχειρηματιών (διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, Τ-12/96, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2301). Όπως προκύπτει ρητώς από τις συναφείς αποφάσεις της αρμόδιας γαλλικής αρχής, η κτήση ειδικής αδείας αλιείας στη Γαλλία δεν επιφυλάσσεται σε όσους έχει ήδη δοθεί στο παρελθόν άδεια αλιείας του λευκού τόνου με παρασυρόμενα δίχτυα. Εξάλλου, οι κατάλογοι των σκαφών που έχουν άδεια να αλιεύουν με παρασυρόμενα δίχτυα, τους οποίους τα κράτη μέλη πρέπει να διαβιβάζουν στην Επιτροπή ετησίως μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2001, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11α, παράγραφος 4, του κανονισμού 894/97, όπως τροποποιήθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, μπορούν να ποικίλλουν από το ένα έτος στο άλλο.

31 Εν πάση περιπτώσει, από τη νομολογία προκύπτει ότι η συμμετοχή σε κλειστό κύκλο επιχειρηματιών δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι ένας κανονισμός αφορά ατομικά έναν από

τους επιχειρηματίες αυτούς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, Τ-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609, σκέψη 64).

32 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι δεν μπορεί να προβληθεί ότι το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 1239/98 γνωρίζοντας ότι η πράξη αυτή θα είχε συγκεκριμένες συνέπειες για τους προσφεύγοντες. Πράγματι, τα παρασυρόμενα δίχτυα χρησιμοποιούνται όχι μόνον από Γάλλους αλιείς που δεν είναι εγκατεστημένοι στην Île-d'Yeu, αλλά και από αλιείς εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη, συγκεκριμένα στην Ιταλία όπου είναι εγκατεστημένοι οι περισσότεροι χρήστες. Εξάλλου, το γεγονός ότι η Επιτροπή και το Συμβούλιο πληροφορήθηκαν τις ενδεχόμενες συνέπειες που θα μπορούσε να έχει στην οικονομία της Île-d'Yeu η έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού δεν αρκεί για να εξατομικευθούν οι προσφεύγοντες, καθόσον δεν συντρέχει υποχρέωση να ληφθεί υπόψη η ιδιαίτερη κατάστασή τους (προαναφερθείσα διάταξη Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 54), δεδομένου, εξάλλου, ότι συγκρίσιμες οικονομικές συνέπειες μπορούν να υπάρξουν και σε άλλες περιοχές της Κοινότητας.

33 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή φρονεί ότι η μόνη ιδιαιτερότητα των προσφευγόντων σε σχέση με άλλους αλιείς της Κοινότητας, τους οποίους επίσης αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός, είναι το γεγονός ότι είναι εγκατεστημένοι στην Île-d'Yeu. Ένα τέτοιο κριτήριο όμως, στηριζόμενο στη γεωγραφική κατάσταση καθενός από τους επιχειρηματίες που αφορά κανονισμός, δεν αρκεί παρά για να γίνει δεκτή μια αδικαιολόγητη επέκταση των καταστάσεων στις οποίες μπορεί να ασκηθεί προσφυγή κατά κανονιστικής πράξεως.

34 Ως προς την προβαλλομένη μη ύπαρξη άλλων ενδίκων μέσων για να κριθεί το ανίσχυρο του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τη Γαλλική Δημοκρατία, οι δυνατότητες υποβολής προδικαστικού ερωτήματος δεν είναι ανύπαρκτες αλλά αμυδρές. Πάντως, ακόμη και αν η απαγόρευση χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών δεν συνεπάγεται εκτελεστική πράξη, τίποτα δεν εμποδίζει τους προσφεύγοντες να ζητήσουν την άδεια χρησιμοποιήσεως τέτοιων διχτυών και να προσβάλουν την ενδεχόμενη άρνηση των αρμοδίων αρχών να τους τη χορηγήσουν.

35 Το Βασίλειο της Ισπανίας ισχυρίζεται ότι οι προσφεύγοντες βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με κάθε άλλον εφοπλιστή ο οποίος αλιεύει, με παρασυρόμενα δίχτυα, τα είδη που απαριθμούνται στο παράρτημα VIII του κανονισμού 894/97, το οποίο προστέθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Επομένως, ο τελευταίος αυτός κανονισμός δεν τους αφορά ατομικά, αλλά κατά τον ίδιο τρόπο που αφορά κάθε άλλον επιχειρηματία ο οποίος βρίσκεται ή δύναται να βρεθεί σε παρεμφερή θέση. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2001, ο κανονισμός δεν εφαρμόζεται άμεσα στους προσφεύγοντες στο μέτρο που, μέχρι την ημερομηνία αυτή, οι αρμόδιες εθνικές αρχές μπορούν ακόμα να χορηγούν, σε περιορισμένο αριθμό σκαφών, άδειες χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών.

36 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, παρά τον κανονιστικό χαρακτήρα του, ο κανονισμός 1239/98 τους αφορά ατομικά ώστε, σύμφωνα με τη νομολογία (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853), η προσφυγή τους πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

37 Πρώτον, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία (προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 1988, 207/86, Apesco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2151, σκέψη 12), ο κανονισμός τους αφορά ατομικά ως μέλη ενός κλειστού κύκλου επιχειρηματιών και θίγονται συγκεκριμένα από τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Αυτός ο κλειστός κύκλος επιχειρηματιών αποτελείται από τους αλιείς της île-d'Yeu οι οποίοι ελάμβαναν, ετησίως από το 1995, άδεια χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών για την αλιεία του λευκού τόνου στον Βόρειο Ατλαντικό. Συναφώς, οι προσφεύγοντες εκθέτουν ότι, μεταξύ των αλιευτικών σκαφών υπό γαλλική σημαία που λαμβάνουν άδεια, ετησίως, για την αλιεία του λευκού τόνου στην περιοχή του Βόρειου Ατλαντικού με παρασυρόμενα δίχτυα, δηλαδή 69 σκάφη το 1995 και 43 το 1998, οι προσφεύγοντες, θεωρούμενοι ως σύνολο, αντιπροσωπεύουν τον σημαντικότερο στόλο σκαφών που έχουν άδεια να ασκούν την αλιεία αυτή. Περαιτέρω, ο προσβαλλόμενος κανονισμός τούς θίγει συγκεκριμένα καθόσον ελάμβαναν όλοι, ετησίως από το 1995, τη χορηγούμενη από την αρμόδια γαλλική αρχή άδεια να ασκούν την αλιεία αυτή.

38 Δεύτερον, το Συμβούλιο ήταν εν γνώσει της ιδιαίτερης καταστάσεως των προσφευγόντων όταν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Καταρχάς, ο κατάλογος των σκαφών που έχουν λάβει άδεια στη Γαλλία να χρησιμοποιούν παρασυρόμενα δίχτυα για την αλιεία του λευκού τόνου διαβιβαζόταν ετησίως από τις γαλλικές αρχές στην Επιτροπή. Περαιτέρω, είχαν γίνει πολλά διαβήματα από τους προσφεύγοντες τόσο ενώπιον των πολιτικών γαλλικών αρχών όσο και ενώπιον του μέλους της Επιτροπής που ήταν αρμόδιο, κατά την εποχή εκείνη, για την αλιεία. Στην ανακοίνωση της 8ης Απριλίου 1994 για τη χρησιμοποίηση των μεγάλων παρασυρομένων διχτυών [COM(94) 50 τελικό], η Επιτροπή είχε εξάλλου επισημάνει: «η Île-d'Yeu αποτελεί ειδικό πρόβλημα. 21 σκάφη για την αλιεία του λευκού τόνου με παρασυρόμενα απλάδια αλίευσαν το 1993, απ' αυτά δε τα 15 κατά παράβαση. Το επάγγελμα αυτό αποτελεί σημαντικό συστατικό μέρος της αλιευτικής δραστηριότητας, η οποία αποτελεί τον κύριο άξονα της οικονομικής ζωής της Île-d'Yeu. Αν η αλιεία του λευκού τόνου με απλάδια πρέπει εκεί να σταματήσει, πέραν των προσωρινών μέτρων που θα καταστήσουν δυνατό να αποφευχθεί άμεση κρίση, πρέπει να καταρτισθεί ένα συνολικό πρόγραμμα για τη διερεύνηση όλων των εναλλακτικών δραστηριοτήτων και αφού επιλεχθούν οι λύσεις για την απόκτηση των αναγκαίων χρηματοδοτικών μέσων.» Η Επιτροπή, στην πρόταση αποφάσεως προς το Συμβούλιο σχετικά με συγκεκριμένο μέτρο για την προώθηση της μετατροπής ορισμένων δραστηριοτήτων αλιείας και για την τροποποίηση της αποφάσεως 97/292/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Απριλίου 1997 (ΕΕ 1998, C 314, σ. 18), τόνισε επίσης ότι «καθορισμένος αριθμός αλιευτικών σκαφών υπό ισπανική, ιρλανδική, ιταλική, γαλλική και βρετανική σημαία [θίγεται] από την απαγόρευση αλιείας με παρασυρόμενα δίχτυα».

39 Συνεπώς, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η κατάστασή τους έχει πολλές ιδιαιτερότητες υπό την έννοια της νομολογίας (προαναφερθείσες αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου και Codorniu κατά Συμβουλίου και απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-207/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615), εφόσον αντιπροσωπεύουν το σύνολο των εφοπλιστών που ασχολούνται με την αλιεία τόνου της Île-d'Yeu, που έχουν άδεια χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών για την αλιεία του λευκού τόνου, και ότι ένα σημαντικό μέρος των εισοδημάτων τους (30 έως 50 % του κύκλου εργασιών τους) προέρχεται από τη δραστηριότητα αυτή.

40 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά άμεσα τους προσφεύγοντες κατά τη μεταβατική περίοδο, οι προσφεύγοντες αντιτάσσουν ότι η απαγόρευση χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών για την αλιεία ορισμένων ειδών στον Βόρειο Ατλαντικό είναι άμεσης εφαρμογής από την 1η Ιανουαρίου 2002, χωρίς να χρειάζεται τα κράτη μέλη να λάβουν κανένα μέτρο εφαρμογής. Εξάλλου, ένας κανο-

νισμός μπορεί να αμφισβητηθεί από την έναρξη ισχύος του, ακόμη και αν προσδιορίζει μεταγενέστερη ημερομηνία για την εφαρμογή της απαγορεύσεως που θεσπίζει.

41 Τέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι για να εκτιμηθεί το παραδεκτό της προσφυγής τους πρέπει να ληφθεί υπόψη η πλήρης αδυναμία αμφισβητήσεως του κύρους του προσβαλλομένου κανονισμού μέσω υποβολής προδικαστικού ερωτήματος προς το Δικαστήριο. Πράγματι, αφενός, η απαγόρευση χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών θα έχει άμεση εφαρμογή από το έτος 2002, οπότε δεν θα είναι αναγκαίο κανένα μέτρο εκτελέσεως εκ μέρους των κρατών μελών. Αφετέρου, το γεγονός ότι με τον προσβαλλόμενο κανονισμό τίθεται σε εφαρμογή ένα σύστημα προσωρινών αδειών για τη μεταβατική περίοδο δεν ασκεί επιρροή έναντι αυτών, εφόσον ένα τέτοιο σύστημα υπήρχε ήδη στη Γαλλία πριν από την έκδοση του εν λόγω κανονισμού και όλοι διέθεταν τέτοια άδεια.

42 Η Γαλλική Δημοκρατία συντάσσεται με την επιχειρηματολογία των προσφευγόντων. Προσθέτει ότι η παρούσα υπόθεση μπορεί να σχετιστεί με την υπόθεση που οδήγησε στην προαναφερθείσα απόφαση Weddel κατά Επιτροπής, όπου το Δικαστήριο έκρινε ότι ο επίδικος κανονισμός έπρεπε να αναλυθεί σαν δέσμη ατομικών αποφάσεων. Συναφώς, η Γαλλική Δημοκρατία ισχυρίζεται ότι η ετήσια ανανέωση, εκ μέρους των αρμοδίων γαλλικών αρχών, της ισχύος των ειδικών αδειών αλιείας που έχουν χορηγηθεί στα σκάφη που αλιεύουν λευκό τόνο στον Βόρειο Ατλαντικό χορηγείται μόνο σ' έναν περιορισμένο κύκλο επιχειρηματιών, που μπορούν σαφώς να εξατομικευθούν από την Επιτροπή. Εξάλλου, κατά τη χορήγηση των αδειών αυτών, οι γαλλικές αρχές θέτουν μόνο σε εφαρμογή, υπό την αιγίδα της Επιτροπής, την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση.

43 Η θέση των προσφευγόντων είναι παρεμφερής και με τη θέση των προσφευγόντων στην προαναφερθείσα απόφαση Apesco κατά Επιτροπής, μολονότι, σε αντίθεση με την υπόθεση αυτή, ο κατάλογος των σκαφών που έχουν λάβει άδεια να ασκούν συγκεκριμένη δραστηριότητα αλιείας κοινοποιείται, εν προκειμένω, στην Επιτροπή και δεν καταρτίζεται από την Επιτροπή. Πάντως, οι εθνικές αρχές διαθέτουν μόνον ένα περιορισμένο περιθώριο χειρισμών κατά την ετήσια κατάρτιση του καταλόγου αυτού, λαμβανομένων υπόψη των ποσοστώσεων που έχουν καθοριστεί στο πλαίσιο της κοινοτικής πολιτικής αλιείας.

44 Οι κατάλογοι αυτοί διαβιβάζονται ετησίως στην Επιτροπή για να τεθούν σε εφαρμογή οι διαδικασίες ελέγχου των αλιευτικών σκαφών και να της επιτρέψουν να εξακριβώσει τις μονάδες αλιείας τις οποίες αφορά η απαγόρευση χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών. Τα σκάφη που έχουν νηολογηθεί στην Île-d'Yeu υπόκεινται περαιτέρω σε τέτοιους ελέγχους, τουλάχιστον μία φορά ετησίως από το 1995, από εθνικούς ή κοινοτικούς επιθεωρητές. Περαιτέρω, επειδή η ιδιαιτερότητα της Île-d'Yeu ήταν γνωστή στην Επιτροπή και μνημονεύεται στην ανακοίνωση της 8ης Απριλίου 1994, το Συμβούλιο επομένως, εν επιγνώσει, επηρέασε τη νομική θέση του περιορισμένου αυτού κύκλου επιχειρηματιών, οι οποίοι μπορούν σαφώς να εξατομικευθούν.

45 Επιπλέον, ο κανονισμός αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες καθόσον τους επηρεάζει περισσότερο από κάθε άλλον επιχειρηματία του οικείου τομέα, λόγω του ότι η αλιεία του λευκού τόνου υπερισχύει όλων των αλιευτικών δραστηριοτήτων τους. Συναφώς, η Γαλλική Δημοκρατία καλεί το Πρωτοδικείο να πραγματοποιήσει αυτοψία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 65 του Κανονισμού Διαδικασίας.

46 Τέλος, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι το απαράδεκτο της παρούσας προσφυγής θα έχει ως αποτέλεσμα να στερήσει τους προσφεύγοντες του δικαιώματός τους για δίκαιη δίκη, που θεσπίζεται στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, λαμβανομένης υπόψη της μη υπάρξεως αποτελεσματικών ενδίκων μέσων κατά του προσβαλλομένου κανονισμού. Πράγματι, εφόσον ο κανονισμός αυτός παράγει τα αποτελέσματά του μόνον κατόπιν ορισμένης ημερομηνίας και δεν χρειάζεται κανένα μέτρο εκτελέσεως εκ μέρους των εθνικών αρχών, οι δυνατότητες εθνικού δικαστηρίου να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα για την εκτίμηση του κύρους του κανονισμού είναι σχεδόν μηδαμινές.

47 Η κοινότητα της Île-d'Yeu υποστηρίζει την επιχειρηματολογία των προσφευγόντων και της Γαλλικής Δημοκρατίας, τονίζοντας ότι το απαράδεκτο της παρούσας προσφυγής μπορεί να ερμηνευθεί ως αρνησιδικία.

48 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η κοινότητα της Île-d'Yeu επισήμανε εξάλλου ότι η εντός προθεσμίας εγκατάλειψη της χρησιμοποιήσεως των παρασυρομένων διχτυών για

την αλιεία του λευκού τόνου θα εξαναγκάσει τους προσφεύγοντες να χρησιμοποιήσουν άλλα σαφώς λιγότερο προσοδοφόρα μέσα, όπως αλιεία με ζωντανό δόλωμα, πράγμα το οποίο θα τους είναι τοσούτω μάλλον επιζήμιο καθόσον τα άλλα είδη τα οποία αλιεύουν, δηλαδή η γλώσσα και ο μπακαλιάρος, υπόκεινται σε ποσοστώσεις. Όσον αφορά την επίπτωση του κανονισμού στη δραστηριότητά τους, τα μέλη της ITA θεωρούν επίσης ότι θίγονται ιδιαίτερα καθόσον το 70 % περίπου του κύκλου εργασιών τους προέρχεται από την αλιεία του λευκού τόνου με παρασυρόμενα δίχτυα. Η Ιρλανδία υποστηρίζει ότι η σοβαρή οικονομική επίπτωση του κανονισμού στη δραστηριότητα ιδιωτών, η οποία οδηγεί, όπως εν προκειμένω, σε μείωση πλέον του ενός τρίτου του κύκλου εργασιών τους, μπορεί να τους εξατομικεύσει επαρκώς ώστε να μπορούν να τον προσβάλουν παραδεκτώς με προσφυγή. Σε απάντηση στα επιχειρήματα αυτά, το Βασίλειο της Ισπανίας ισχυρίζεται ότι, όπως οι πολυάριθμοι Ισπανοί επιχειρηματίες που αλιεύουν λευκό τόνο με ζωντανά δολώματα, οι προσφεύγοντες μπορούν να εξακολουθήσουν τη δραστηριότητά τους με έναν εξίσου προσοδοφόρο τρόπο, τοσούτω μάλλον που απολαύουν των ενισχύσεων που αποφάσισε το Συμβούλιο για τη μετατροπή των δραστηριοτήτων.

Κρίση του Πρωτοδικείου

49 Κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά. Κατά πάγια νομολογία, το κριτήριο που διακρίνει έναν κανονισμό από μια απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της επίμαχης πράξεως. Μια πράξη έχει γενική ισχύ, αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων οι οποίες προσδιορίζονται γενικά και αφηρημένα (διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 33· προαναφερθείσα απόφαση Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 55, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 26ης Μαρτίου 1999, T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR και Confiserie du Tech κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-913, σκέψη 26).

50 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η θεσπιζόμενη με τον προσβαλλόμενο κανονισμό απαγόρευση, από 1ης Ιανουαρίου 2002, διατηρήσεως επί του σκάφους ή χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών για την αλιεία των ειδών που απαριθμεί

εφαρμόζεται, αδιακρίτως, σε κάθε σκάφος με σημαία κράτους μέλους που επιδίδεται, πραγματικά ή δυνητικά, σε αυτή τη δραστηριότητα στις ζώνες αλιείας που καθορίζει.

51 Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Γαλλική Δημοκρατία, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων, κάθε μία των οποίων απευθύνεται σε κάθε έναν από τους έχοντες την εκμετάλλευση αλιευτικού σκάφους, που είναι εγκατεστημένος στην île-d'Yeu ως μέλος κλειστού κύκλου επιχειρηματιών.

52 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 11α, παράγραφος 3, του κανονισμού 894/97, που προστέθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, κάθε αλιευτικό σκάφος μπορεί ακόμη, μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2001, να διατηρεί επ' αυτού ή να χρησιμοποιεί παρασυρόμενα δίχτυα για την αλιεία ενός από τα είδη που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός, εφόσον έχει λάβει την άδεια της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους της σημαίας. Μολονότι όμως σε κάθε κράτος μέλος ο μέγιστος αριθμός σκαφών που μπορούν να λάβουν τέτοια άδεια δεν μπορεί να υπερβαίνει το 60 % του αριθμού των αλιευτικών σκαφών που χρησιμοποίησαν παρασυρόμενα δίχτυα κατά τη χρονική περίοδο 1995-1997, εντούτοις η χορήγηση της άδειας αυτής δεν εξαρτάται από την προϋπόθεση να έχει ασκηθεί η ίδια αυτή δραστηριότητα από το 1995 και, κατά μείζονα λόγο, δεν διασφαλίζεται οπωσδήποτε σε αυτά τα σκάφη μόνον. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το άρθρο 11α, παράγραφος 4, του κανονισμού 894/97, που προστέθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, οι άδειες που χορηγούνται από τα κράτη μέλη στα αλιευτικά σκάφη που χρησιμοποιούν παρασυρόμενα δίχτυα ισχύουν για ένα χρόνο και για ένα ή περισσότερα καθορισμένα είδη.

53 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι άλλοι εφοπλιστές πλην των προσφευγόντων, που είναι εγκατεστημένοι στη Γαλλία ή σε άλλα κράτη μέλη, οι οποίοι, κατά την έναρξη ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού, δεν είχαν ακόμη επιδοθεί στην αλιεία λευκού τόνου με παρασυρόμενα δίχτυα στις εν λόγω αλιευτικές ζώνες, μπορούν όχι μόνο να προτίθενται να ασχοληθούν με αυτή τη δραστηριότητα κατά τη διάρκεια αλιευτικής περιόδου πριν από το έτος 2002 και, επομένως, να επηρεάζονται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό (προαναφερθείσα διάταξη Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 29), αλλά και να λάβουν πράγματι την άδεια από την αρμόδια εθνική αρχή στην οποία υπάγονται. Στο μέτρο που οι κατάλογοι των σκαφών που έχουν λάβει άδεια, σε κάθε κράτος μέλος, να χρησιμοποιούν παρασυρόμενα δίχτυα

για την αλιεία του λευκού τόνου μπορούν έτσι να τροποποιούνται από το ένα έτος στο άλλο, μέχρι την απαγόρευση αυτής της τεχνικής αλιείας την 1η Ιανουαρίου 2002, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί, επομένως, να θεωρηθεί ότι εφαρμόζεται, οριστικώς και απολύτως, μόνον στους εφοπλιστές που έχουν ήδη ασχοληθεί με την αλιεία στις επίδικες ζώνες, πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού, και, επομένως, ότι απευθύνεται σε έναν κλειστό κύκλο επιχειρηματιών στον οποίο ανήκουν οι προσφεύγοντες.

54 Το συμπέρασμα αυτό δεν διακυβεύεται από το γεγονός ότι, από το 1995, οι προσφεύγοντες ελάμβαναν, ετησίως, από την αρμόδια συναφώς γαλλική αρχή, την ειδική άδεια αλιείας στο πλαίσιο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1627/94 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1994, για τη θέσπιση των γενικών διατάξεων για τις ειδικές άδειες αλιείας (ΕΕ L 171, σ. 7), που τους επιτρέπει να αλιεύουν λευκό τόνο με παρασυρόμενα δίχτυα στα θαλάσσια ύδατα του βορειοανατολικού Ατλαντικού. Πράγματι, όπως προκύπτει από τον φάκελο της υποθέσεως, από τις αποφάσεις της εν λόγω αρχής απορρέει σαφώς ότι αυτές οι ειδικές άδειες αλιείας χορηγούνται, στη Γαλλία, ετησίως όχι μόνο στους έχοντες την εκμετάλλευση, οι οποίοι υπέβαλαν τη σχετική αίτηση και έλαβαν άδεια το προηγούμενο έτος με την προϋπόθεση πάντως ότι το σκάφος τους αλίευσε μια ελάχιστη ποσότητα ειδών τόνου, αλλά και στους αιτούντες την άδεια, οι οποίοι ήσαν σε κατάλογο αναμονής το προηγούμενο έτος, καθώς και στους νέους αιτούντες. Από τον φάκελο της υποθέσεως προκύπτει επίσης ότι ο αριθμός και η ταυτότητα των σκαφών στα οποία έχει δοθεί στη Γαλλία άδεια αλιείας λευκού τόνου με παρασυρόμενα δίχτυα ποικίλλει ετησίως από το 1995. Συνεπώς, ακόμη και αν υποτεθεί ότι λαμβάνεται υπόψη μόνον η κατάσταση των εφοπλιστών που αλιεύουν τόνο οι οποίοι εμπίπτουν στον γαλλικό στόλο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες ανήκουν σε κλειστό κύκλο επιχειρηματιών.

55 Δεν είναι λυσιτελής ούτε η προβληθείσα από τη Γαλλική Δημοκρατία νομολογία προς στήριξη της απόψεως ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός πρέπει να αναλυθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων που απευθύνεται στους προσφεύγοντες. Πράγματι, η προαναφερθείσα απόφαση Weddel κατά Επιτροπής, την οποία αναφέρει η Γαλλική Δημοκρατία, αφορούσε κατάσταση όπου ο προσβαλλόμενος κανονισμός της Επιτροπής θέσπιζε το ποσοστό εντός των ορίων του οποίου θα γίνονταν δεκτές, από τους αρμόδιους οργανισμούς των κρατών μελών, οι αιτήσεις εισαγωγής που υπέβαλαν οι επιχειρηματίες για συγκεκριμένη περίοδο, οπότε ο κανονισμός επηρέαζε μόνον τον συγκεκριμένο αριθμό επιχειρηματιών που είχαν υποβάλει τέτοιες αιτήσεις για την περίοδο αυτή. Αντιθέτως, εν προκειμένω, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εφαρμόζεται, κατά τον ίδιο τρόπο, σε όλα τα σκάφη που

ασκούν, πραγματικά ή δυνητικά, τις δραστηριότητες της αλιείας που καθορίζει, και όχι μόνο στους επιχειρηματίες που έχουν ενδεχομένως λάβει, πριν από την έκδοση του κανονισμού, άδειες για τις δραστηριότητες αυτές.

56 Επομένως, η προσβαλλομένη πράξη είναι γενικής ισχύος και αποτελεί κανονισμό υπό την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ.

57 Πάντως, η νομολογία έχει διευκρινίσει ότι, υπό ορισμένες συνθήκες, μια διάταξη πράξεως γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικώς ορισμένους από τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες (προαναφερθείσες αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, σκέψη 13, και Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 19). Τούτο συμβαίνει αν η επίδικη διάταξη θίγει φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με αυτόν που εξατομικεύεται ο παραλήπτης μιας αποφάσεως (προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20).

58 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η θεσπιζόμενη με τον προσβαλλόμενο κανονισμό από 1ης Ιανουαρίου 2002 απαγόρευση να διατηρούνται επί του σκάφους ή να χρησιμοποιούνται παρασυρόμενα δίχτυα για την αλιεία των ειδών που απαριθμεί εφαρμόζεται σε κάθε σκάφος με σημαία κράτους μέλους το οποίο επιδίδεται, πραγματικά ή δυνητικά, στη δραστηριότητα αυτή στις ζώνες αλιείας που καθορίζει ο κανονισμός.

59 Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά τους προσφεύγοντες μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως εχόντων την εκμετάλλευση σκαφών με σημαία κράτους μέλους τα οποία μπορούν να ασχοληθούν με την αλιεία του λευκού τόνου στις ζώνες που απαριθμεί ο κανονισμός, τούτο δε όπως κάθε άλλο επιχειρηματία που δρα στον τομέα αυτό.

60 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες είναι όλοι εγκατεστημένοι στην île-d'Yeu και αντιπροσωπεύουν, αν υποτεθεί ότι μπορούν να ληφθούν υπόψη συλλογικά, τον σπουδαιότερο στολίσκο σκαφών με γαλλική σημαία που έχουν άδεια ετησίως, από το 1995, να αλιεύουν τον λευκό τόνο στη ζώνη του βορειοανατολικού Ατλαντικού. Πράγματι, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να διαφοροποιήσει τους προσφεύγοντες σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία ενόψει του προσβαλλομένου κανονισμού που αφορά κατά γενικό τρόπο όλα τα αλιευτικά σκάφη που είναι επίσης νηολογημένα στη Γαλλία, αλλά και στα άλλα κράτη μέλη, τα οποία μπορούν να επιδίδονται, σε ορισμένα κοινοτικά ύδατα ή εκτός των υδάτων αυτών, στην αλιεία του λευκού τόνου ή κάθε άλλου είδους που απαριθμείται στο παράρτημα VIII του κανονισμού 894/97, όπως προστέθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 29).

61 Η προβληθείσα συναφώς από τους προσφεύγοντες νομολογία δεν είναι λυσιτελής. Πράγματι, η νομολογία αυτή αφορά κατ' αρχάς (προαναφερθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής) την υποθετική περίπτωση υπάρξεως διατάξεως ανωτέρου κανόνα δικαίου που επιβάλλει στον συντάκτη της προσβαλλομένης πράξεως να λάβει υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση ορισμένων επιχειρηματιών. Τέτοια όμως περίπτωση δεν συντρέχει εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, ούτε οι προσφεύγοντες ούτε οι παρεμβαίνοντες προέβαλαν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικώς τους εγκατεστημένους στην île-d'Yeu εκμεταλλευόμενους αλιευτικά σκάφη για τον λόγο ότι υφίσταται υποχρέωση του Συμβουλίου να λαμβάνει υπόψη την κατάστασή τους με συγκεκριμένο τρόπο σε σχέση με την κατάσταση κάθε άλλου προσώπου που αφορά η πράξη αυτή.

62 Εξάλλου, όσον αφορά την προαναφερθείσα απόφαση Apesco κατά Επιτροπής, επισημαίνεται ότι η κατάσταση την οποία αφορούσε η απόφαση αυτή διακρίνεται σαφώς από την προκειμένη κατάσταση. Σε αντίθεση με την παρούσα υπόθεση, η προαναφερθείσα απόφαση αφορούσε πράξη με την οποία η Επιτροπή είχε εγκρίνει, κατ' εφαρμογήν των μεταβατικών διατάξεων σε θέματα αλιείας της Πράξεως Προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και της Δημοκρατίας της Πορτογαλίας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, της 12ης Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 302, σ. 9), ονομαστικό κατάλογο 150 ισπανικών σκαφών, που είχαν επιλεγεί μεταξύ καθορισμένου αριθμού σκαφών, ο κατάλογος των οποίων περιλαμβάνεται ως παράρτημα της Πράξεως Προσχωρήσεως, για να τους επιτρέψει να αλιεύουν στα ύδατα της παλαιάς Κοινότητας των Δέκα κατά τη διάρκεια καθορισμένης χρονικής περιόδου. Ούτε όμως αυτή η περίπτωση συντρέχει εν προκειμένω. Πλην του γεγονότος ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, που εκδόθηκε από το Συμβούλιο, δεν αφορά τους επιχειρηματίες ενός

μόνον κράτους μέλους, υπενθυμίζεται ότι εφαρμόζεται ομοιόμορφα σε όλα τα σκάφη που ασκούν, πραγματικά ή δυνητικά, τις καθοριζόμενες δραστηριότητες αλιείας με παρασυρόμενα δίχτυα, και όχι μόνο στους επιχειρηματίες που μπορεί να είχαν περιληφθεί, πριν από την έκδοσή του, σε κατάλογο σκαφών στα οποία είχε χορηγηθεί συναφής άδεια από το κράτος μέλος της σημαίας τους (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1993, C-213/91, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3177, σκέψη 22).

63 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι το Συμβούλιο γνώριζε την ιδιαίτερη κατάσταση των προσφευγόντων κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, επισημαίνεται ότι, μολονότι είναι αληθές ότι τα κράτη μέλη κοινοποιούν ετησίως στην Επιτροπή τον κατάλογο των αλιευτικών σκαφών που έχουν άδεια να χρησιμοποιούν παρασυρόμενα δίχτυα για την αλιεία ειδών όπως ο λευκός τόνος, εντούτοις, το Συμβούλιο, όταν εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό, δεν διέθετε συγκεκριμένες πληροφορίες για τα σκάφη τα οποία, σε κάθε ένα κράτος μέλος, έχουν λάβει τέτοια άδεια για την αλιευτική περίοδο του 1998 (βλ. συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, T-168/95, Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-2245, σκέψη 48), ούτε κατά μείζονα λόγο για τα σκάφη που μπορούν να λάβουν την άδεια αυτή για μια αλιευτική περίοδο πριν από την 1η Ιανουαρίου 2002. Το γεγονός ότι, με την ανακοίνωση της 8ης Απριλίου 1994, η Επιτροπή ανέφερε τον αριθμό των σκαφών που είναι νηολογημένα στην Île-d'Yeu, τα οποία ασχολήθηκαν το 1993 με την αλιεία λευκού τόνου με παρασυρόμενα δίχτυα, δεν μπορεί να θέσει σε αμφισβήτηση τη διαπίστωση αυτή, καθόσον εξάλλου ο επίδικος αριθμός των σκαφών αυτών άλλαξε τα επόμενα έτη.

64 Περαιτέρω, όπως έκρινε το Δικαστήριο επ' ευκαιρία προσφυγής ακυρώσεως του κανονισμού 345/92, περί απαγορεύσεως της χρησιμοποιήσεως παρασυρομένων διχτυών που υπερβαίνουν σε μήκος τα 2,5 χιλιόμετρα, η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού ή της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως συνεπάγεται ότι πρέπει να θεωρείται ότι το μέτρο αυτό αφορά ατομικά αυτά τα υποκείμενα δικαίου, εφόσον είναι δεδομένο ότι η εφαρμογή του μέτρου αυτού γίνεται δυνάμει μιας αντικειμενικώς προσδιοριζομένης από την επίδικη πράξη νομικής ή πραγματικής καταστάσεως (διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Μαΐου 1993, C-131/92, Arnaud κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-2573, σκέψη 13· βλ., επίσης, απόφαση Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 23, και διάταξη του Δικαστηρίου της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37).

65 Όπως όμως έχει ήδη υπογραμμιστεί, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά τους προσφεύγοντες μόνον υπό την αντικειμενική τους ιδιότητα ως αλιέων λευκού τόνου που χρησιμοποιούν ορισμένη τεχνική αλιείας εντός καθορισμένης ζώνης, όπως κάθε άλλον επιχειρηματία που βρίσκεται σε παρεμφερή κατάσταση. Εξάλλου, ο επίδικος κανονισμός δεν περιέχει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να συναχθεί ότι εκδόθηκε λαμβάνοντας υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των προσφευγόντων (προαναφερθείσα απόφαση Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 23). Συνεπώς, ούτε από το γεγονός ότι, σε πρόταση αποφάσεως του Συμβουλίου που εκδόθηκε σε νομικό πλαίσιο διαφορετικό από αυτό που πρυτάνευσε κατά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, η Επιτροπή επικαλέσθηκε την ύπαρξη συγκεκριμένου αριθμού αλιευτικών σκαφών υπό ισπανική, ιρλανδική, γαλλική και βρετανική σημαία που θίγονται από την απαγόρευση αλιείας με παρασυρόμενα δίχτυα, μπορεί να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά τους προσφεύγοντες.

66 Ως προς τα επιχειρήματα που αντλούνται από το ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει σοβαρές οικονομικές συνέπειες στη δραστηριότητα των προσφευγόντων, παρατηρείται ότι το γεγονός ότι κανονιστική πράξη μπορεί να έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία έχει εφαρμογή δεν μπορεί να τα εξατομικεύσει σε σχέση με όλους τους άλλους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες, εφόσον η πράξη αυτή εφαρμόζεται δυνάμει μιας αντικειμενικώς προσδιοριζομένης καταστάσεως (βλ. προαναφερθείσα διάταξη Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 37, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1998, Τ-39/98, Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-4207, σκέψη 22).

67 Από το συνόλο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο κανονισμός 1239/98 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες. Στο μέτρο που δεν πληρούται μία από τις προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά άμεσα τους προσφεύγοντες κατά τη μεταβατική περίοδο που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2001.

68 Τέλος, όσον αφορά, αφενός, το επιχείρημα που αντλείται από τη μη ύπαρξη εθνικών ενδίκων μέσων και, αφετέρου, από το επιχείρημα ότι τέτοια ένδικα μέσα δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, αποτελεσματικά, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τέτοια γεγονότα, έστω και αν υποτεθεί ότι συντρέχουν, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τροποποίηση του

συστήματος των ενδίκων μέσων και διαδικασιών που έχει καθιερωθεί από τη Συνθήκη, μέσω μιας δικαστικής ερμηνείας. Σε καμία περίπτωση, τέτοια γεγονότα δεν επιτρέπουν να θεωρούνται παραδεκτές προσφυγές ακυρώσεως που ασκούνται από φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 26, και προαναφερθείσα διάταξη CNPAAP κατά Συμβουλίου, σκέψη 38).

69 Υπό τις συνθήκες αυτές, ούτε οι προσφεύγοντες ούτε η Γαλλική Δημοκρατία, η οποία εξάλλου δεν άσκησε προσφυγή ακυρώσεως του κανονισμού 1239/98 δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, μπορούν παραδεκτώς να επικαλούνται τη μη ύπαρξη άλλων ενδίκων μέσων για την εκτίμηση του κύρους του προσβαλλομένου κανονισμού.

70 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των αιτημάτων περί διατάξεως αποδείξεων

71 Με τα αιτήματά τους, η Γαλλική Δημοκρατία και η κοινότητα της île-d'Yeu, παρεμβαίνουσες, ζητούν από το Πρωτοδικείο να εξετάσει τη δυνατότητα διεξαγωγής αυτοψίας.

72 Ακόμα και αν υποτεθεί ότι τα αιτήματα αυτά, τα οποία δεν υποβλήθηκαν από τους προσφεύγοντες, είναι παραδεκτά, πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθούν. Πράγματι, όσον αφορά τα αποδεικτικά μέσα, υπό την έννοια των άρθρων 65 επ. του

Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να κρίνει τη χρησιμότητά τους για την επίλυση της διαφοράς (βλ., πρόσφατα, απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 1999, T-140/97, Hautem κατά ΕΤΕ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. II-897, σκέψη 92). Εν προκειμένω όμως τα αποδεικτικά αυτά μέσα δεν είναι ούτε λυσιτελή ούτε αναγκαία για να κριθεί το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής. Επομένως, δεν συντρέχει λόγος προσφυγής σ' αυτά.

73 Επομένως, τα αιτήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας και της κοινότητας της île-d'Yeu περί διατάξεως αποδείξεων πρέπει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

74 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν και το Συμβούλιο είχε ζητήσει την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, πρέπει να φέρουν τα δικά τους δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου.

75 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Ιρλανδία, η Επιτροπή, η κοινότητα της île-d'Yeu και τα μέλη της ΙΤΑ, παρεμβαίνοντες, φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

2) **Οι προσφεύγοντες θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου.**

3) **Οι παρεμβαίνοντες θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.**

Vesterdorf Lenaerts Potocki

Meij Βηλαράς

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Φεβρουαρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf